

Moeders van 20, 30, 40, 50

Jong moeder worden of wachten, misschien wel tot het bijna te laat is? Vier mama's vertellen hoe het is om op hun leeftijd een kind te krijgen.

Kimba met zoon Xem (1,5).

Beanca met zoon Cheyenne Noa (1,5).

Kimba: A-lijn jasje (Darling), riem, hoed (Pieces), jeans (G-Star/de Bijenkorf), armbandje (Snoepketting.nl), sneakers met studs (Sacha). Xem: overhemd (Ralph Lauren/de Bijenkorf), jeans (Tommy Hilfiger/de Bijenkorf). Kussen en schaapje (Woonexpress).

‘Mijn ouders vroegen zich af of we niet te jong waren. Maar hoe dikker mijn buik, hoe enthousiaster ze werden’

zouden worden. Ze vroegen zich vooral af of we niet te jong waren. Tegelijkertijd zagen ze hoe serieus ik was: ik ben meteen gestopt met roken en drinken en at alleen nog maar gezonde voeding en heel veel fruit. Hoe dikker mijn buik, hoe enthousiaster ze werden. Zeker na het zien van de 3D-echo, waar we ze mee naartoe hadden genomen. ‘O, hij krijgt jouw kin.’ Toen ging het pas echt leven. Ik had een hartsvriendin met wie ik lief en leed deelde. Tijdens mijn zwangerschap overlaadde ze me met knuffels en kleertjes. Ze organiseerde zelfs, samen met mijn moeder, een babyshower. Na de bevalling heb ik haar nog twee keer gezien. Niet vanwege een ruzie, ze bleef gewoon weg. Pijnlijk, maar ik snap het wel. Tijdens mijn kraamtijd had ik alleen oog voor mijn nieuwe kleine grote liefde. Eenzaam voelde ik me nooit, ik kreeg genoeg aanloop van familie. Al dacht ik tijdens mijn verlof weleens: het zou leuk zijn als er een vriendin op kraamvisite kwam. Intussen heb ik een paar nieuwe vriendinnen, met en zonder kinderen. Xem heeft me rustiger gemaakt, zachter, zegt mijn moeder. Minder egocentrisch. Zijn belang stel ik boven dat van mij. Hoe groter het leeftijdsverschil, hoe lastiger het voor mensen is zich in jongeren te verplaatsen. Als Xem over tien jaar gaat puberen, ben ik dertig. Omdat mijn puberteit dan nog niet zo lang achter me ligt, denk ik dat ik hem beter zal begrijpen.

Fysieke voordelen heb ik niet gemerkt. De zwangerschap was letterlijk en figuurlijk zwaar, ik kwam bijna veertig kilo aan. Ook aan mijn bevalling denk ik niet graag terug, 32 uur afzien. ‘Ach meid, maak je niet druk. Je bent hartstikke jong,’ stelden veel vrouwen me gerust. ‘Je zult zien, na de bevalling vliegen die kilo’s eraf.’ Inderdaad, ik ben slanker dan ooit. Maar om nou te zeggen dat ik strak in mijn vel zit...”

40

Beanca Molenaar (43), marketing-communicatiemanager, leerde in december 2001 in Miami South Beach de Argentijnse Beto (36) kennen. Hij verhuisde voor haar naar Nederland. Tien jaar later, op 20 januari 2011, werd hun liefde bekroond met de geboorte van zoon Cheyenne Noah.

“‘Misschien wil ik ooit kinderen, maar nu niet,’ antwoordde ik standaard op de vraag of ik al moedergevoelens had. Als ik had kunnen kiezen, had ik waarschijnlijk nog tien jaar gewacht. Ergens was ik nieuwsgierig, maar ik voelde geen leegte. We hadden het ook leuk met z’n tweeën. Beto, die zeven jaar jonger is, dacht er precies zo over. Zelfs het magische getal veertig zette mijn biologische klok niet in werking. Al was ik me ervan bewust dat Beto en ik, als we een kind wilden, niet veel langer moesten wachten. Soms kletsten we over hoe het zou zijn, zo’n kleintje dat op Beto of mij zou lijken. Maar het bleef bij fantaseren. Voor ik er erg in had, was er opnieuw een jaar verstreken. We twijfelden nog steeds. Een vriendin was kort ervoor op 41-jarige

‘42 was voor mij de perfecte leeftijd. Ik dacht nooit: had ik maar eerder...’

leeftijd bevallen van haar eerste zoon. Net als ik was ze nooit zo met kinderen bezig. ‘Wat trok jou uiteindelijk over de streep?’ vroeg ik haar. Ze zei: ‘Ik heb veel van de wereld gezien, gefeest tot ik erbij neerviel en een mooie carrière opgebouwd. De laatste jaren bleef één vraag zich opdringen: wat ga ik de komende tien jaar doen?’ Ze kwam tot de conclusie dat het tijd was voor een nieuwe fase. Dat ge-

Beanca: pantalon en trui (Paul & Joe/de Bijenkorf), Laarsjes van tweed (Sacha), leren armbandje met steentje (Snoepketting.nl) zwart-roze armband (Dyrberg). Cheyenne: polo en vestje (Petit Bateau), joggingbroekje (imps & elfs). Poef (Woonexpress).

sprek liet me niet los en bracht me uiteindelijk tot een ander inzicht. We zouden het lot laten bepalen. Best spannend. Gebeurt het, dan staat mijn hele wereld op z’n kop, gaan we iets aan wat voor ons totaal onbekend is. Ik houd van dit soort uitdagingen. En wist ook dat mocht ik zwanger raken, ik er honderd procent voor zou gaan. In die zin zie ik het ook niet als

kind een verrijking is voor je leven, realiseerde ik me toen ik Cheyenne voor het eerst in mijn armen sloot. De liefde die ik voor hem voel, gaat verder dan ik ooit voor mogelijk had kunnen houden. Alleen al door naar hem te kijken, word ik blij. Een geluksrush die al anderhalf jaar duurt. Het heeft me veranderd, zachter gemaakt. Spijt dat ik zo lang heb gewacht? Nee! Ik blijf erbij dat 42 voor mij de perfecte leeftijd was. Ik dacht nooit: had ik maar eerder... En toch. Het blijft een grappige waarneming dat ik eerst na moest denken over geen of één kind, maar nu soms spontaan de gedachte opkomt dat een broertje of zusje ook leuk zou kunnen zijn. Misschien is het gemakkelijker hiervoor te kiezen als je jonger bent. Hoe dan ook. We zijn supertevreden met Cheyenne. Of er ooit een tweede komt? Eigenlijk is het precies hetzelfde verhaal. Geen bewuste go, maar ook niet uitgesloten.”

20

Kimba Romijn (23) is parttime verkoopster in Rotterdam. Sinds haar zestiende heeft ze een relatie met Yuri (25), met wie ze twee jaar is getrouwd, na een niet-geplande zwangerschap. Op 30 januari 2011 werd zoon Xem geboren.

“Mijn jeugdliefde, met wie ik ruim zeven jaar een relatie heb, en ik waren niet toe aan kinderen. Sterker: ik vroeg me af of ik wel ooit moeder wilde worden. De pil vergat ik vaak, dus stapte ik over op de *Nuvaring*, die ik maar eens per maand hoefde in te brengen. Dat ging goed tot dat de ringen ‘op’ waren en ik vergat naar de apotheek te gaan. Yuri en ik waren na een korte break-up net weer een half jaar samen, toen mijn menstruatie uitbleef. Ik was pas één dag over tijd, maar intuïtief voelde ik dat ik zwanger was: mijn borsten waren gezwollen en ik had trek in koffie, terwijl ik normaal thee drink. De eerste zwangerschapstest sloeg binnen tien seconden positief uit. Ondanks het voorgevoel geloofde ik mijn ogen niet. Net als Yuri had ik niet verwacht dat het ons zou overkomen. Hij reed vervolgens naar de winkel voor een nieuwe lading *Predictor*-sticks. Zes zwangerschapstesten later durfden we de waarheid onder ogen te zien. Toch wist ik meteen: deze baby wil ik houden. Yuri kent me, als ik iets in mijn hoofd heb, ga ik ervoor. Hij heeft nooit aangedrongen op een abortus. Mijn ouders en schoonouders hadden een paar weken nodig om te wennen aan het idee dat ze opa en oma

Lindsey met dochter Abigail (2).

Cara met zontje Santo (4 maanden).

Lindsey: colbert (Miss Etam), T-shirt (Anabi), rokje met opgestikte bloemen (Vero Moda), sneakers met verhoogde zool (Steve Madden), armband (Blessed), ketting (Snoepketting.nl). Abbygail: blouse (Tommy Hilfiger/de Bijenkorf), rokje (de Bijenkorf). Kussen (Woonexpress).

‘Ik denk niet dat ik ook op mijn twintigste had kunnen omgaan met deze zware bevalling’

nooit, maar wij vonden het een geruststellend idee te weten dat de kleine gezond was. Gedurende de zwangerschap voelde ik me perfect, met 39 weken was ik zelfs nog aan het werk. Hoe anders was dat tijdens de bevalling. Ik was drie dagen over tijd toen ik in het ziekenhuis werd opgenomen met zwangerschapsvergiftiging. Ik was er zó slecht aan toe, dat ik een keizersnede waarschijnlijk niet zou overleven. Zestien uur lag ik aan allerlei infusen, totdat ik sterk genoeg was om de bevalling in te gaan. Helaas, Abbygail bleek een ‘sterrenkijker’. Bevallingen van kinderen die in een aan-gezichtshouding liggen, gaan vaak minder vlot. Uiteindelijk is onze dochter via de natuurlijke weg ter wereld gekomen, maar niet zonder de hulp van drie zusters die op mijn buik drukten, een knip en een vacuüm-pomp. Een helse ervaring. Voor Abbygail, maar ook voor mij. Het heeft zeker zes maanden geduurd voor ik de ‘oude’ was. Ook Abbygail had geen gemakkelijke start. Na haar geboorte werd het KISS-syndroom (Kopgewrichten Invloed bij Stoornissen in de Symmetrie, red.) vastgesteld, een klemming ter hoogte van de halswervels, ontstaan door de vacuümpomp. Ze had veel pijn. Uiteindelijk is het goedgekomen met behulp van een osteopaat, maar ik weet niet of ik daar op mijn twintigste mee had kunnen omgaan. En was ik veertig geweest, dan hadden die gebroken nachten er vast zwaarder ingehakt.”

Lindsey van Eck (32), eigenaar van een kapsalon, trouwde drie jaar geleden met haar grote liefde Jos (49), met wie ze acht jaar een relatie heeft. Dochter Abbygail werd op 9 oktober 2010 geboren.

“Dat ik ooit moeder wilde worden stond vast, maar ik wilde eerst mijn zaak opbouwen, de perfecte partner vinden en financieel onafhankelijk zijn. Jos was begin veertig toen we een relatie kregen. Ooit hoopte hij vader te worden, maar hij pushte me niet om snel aan kinderen te beginnen. Rond mijn dertigste was ik er klaar voor: ik had bereikt wat ik wilde: een goedlopende kapsalon, een prachtig woonhuis en een solide relatie. Jos en ik bleven realistisch. Mocht het niet lukken, dan namen we daar genoeg mee. Na driekwartjaar was het raak. Dat Jos een ‘oude’ vader is, doet ons weinig. Hij is jong van geest en als gymleraar is hij in topconditie. Hij komt uit een sterk geslacht, zijn vader en moeder zijn kwieke tachtigers. Dat geeft geen garantie, maar ik maak me nooit zorgen over de toekomst. Natuurlijk bestaat de kans dat Jos het afstuderen van zijn dochter niet zal meemaken, maar dat geldt ook voor mij. Ik heb van te veel jonge mensen afscheid moeten nemen. Hoewel het risico op een kindje met een beperking rond je dertigste klein is, lieten we toch een nekplooiemeting uitvoeren. Het neefje van Jos is namelijk geestelijk gehandicapt. Honderd procent zekerheid heb je natuurlijk

50

Cara Schiffelers (51), chef mode van tijdschrift *Grazia*, heeft drie jaar een relatie met Ton (51), vader van twee volwassen dochters. Samen zijn ze de ouders van zoon Santo, die op 18 juni 2012 werd geboren.

“Ik dacht niet op mijn 49ste: en nu is het tijd voor een kind. Integendeel. Het medische proces dat aan mijn zwangerschap voorafging, duurde elf jaar. Rond mijn dertigste had ik een relatie met een Fransman, van wie ik hoopte dat hij de vader van mijn kinderen zou worden. Helaas spatte die droom uiteen. Terug in Nederland werd ik aangenomen als fashion editor bij een modemagazine. Ik werkte hard en zag veel van de wereld. Toen ik op mijn 39ste nog steeds single was, dacht ik: dan maar alleen. Mijn gynaecoloog adviseerde me om snel op zoek te gaan naar een geschikte donor. Shoppen kan ik als de beste; dus de volgende dag kreeg ik een Franse vriend zover. ‘Ik word veertig en ik weet al een cadeau,’ zei ik door de telefoon. Hij antwoordde: ‘*Je le fais pour toi,*’ dat doe ik voor jou. Zes jaar lang doneerde deze bijzondere vriend zijn zaad. Meerdere keren

‘Dat Santo pubert tegen de tijd dat ik met pensioen ga, bezorgt me geen slapeloze nachten’

raakte ik pril zwanger. De ontelbare hormooninjecties en vijftien mislukte behandelingen waren zwaar, maar na elke bloeding, elke huilbui, pepte ik mezelf op. Het plan was tot mijn 45ste door te gaan, maar gaandeweg verlegde ik mijn grenzen, met als deadline vijftig jaar. Zes maanden nadat ik begon met insemineren, werd ik opnieuw verliefd. Hij wilde geen kind. We hielden het vijf jaar

Cara: tuniek (Tony Cohen), bolero (Mango). Santo: pakje (Imps & Elfs).

vol, maar uiteindelijk bleek het te gecompliceerd. Als alleenstaande moest ik op zoek naar een nieuwe kliniek. Tijdens de intake in Voorburg belde de gynaecoloog een collega in Rotterdam. ‘Alleenstaand en onstabiel,’ waren woorden die ik opving. Ik dacht: hoe durf je? Alsof al die koppels zo evenwichtig zijn. Toen ben ik over de grens gaan zoeken. In Spanje zijn ze ruimdenkender. Ik had net contact met een privé-kliniek in Barcelona, toen ik Ton

zei: ‘We gaan naar Barcelona. Dit is je laatste kans, die moeten we pakken.’ Wauw, dacht ik, dat hij dit voor me over heeft. Santo, onze liefdesbaby, ontstaan uit eiceldonatie en zaad van Ton, is inmiddels tien weken. Iedereen reageerde oprecht blij op het nieuws van mijn zwangerschap. Ik was negen maanden misselijk en de bevalling was met recht een ‘bevalling’, maar ik heb niet het idee dat het vanwege mijn leeftijd fysiek zwaarder was en is. Mijn eitjes mogen dan ‘lui’ zijn, mijn lichaam functioneert nog prima. De gebroken nachten hakken erin. Maar bij welke ‘jonge’ ouders niet? Ooit hoop ik het afstuderen van mijn zoon mee te maken, zijn huwelijk of de geboorte van zijn kind. Of het me wordt gegund? Een kennis van Ton, net veertig jaar en vader van drie, overleed onlangs. Niemand weet hoe de toekomst eruitziet. Dat Santo gaat puberen tegen de tijd dat ik met pensioen ga, bezorgt me ook geen slapeloze nachten. Je bent zo oud als je voelt. In mijn geval is dat minstens tien jaar jonger.”